

Quadern de cultura

El temps dels festivals

Entre nosaltres, l'estiu és el temps del teatre. No hi ha dubte. Els ajuntaments, amb l'excusa de les festes patronals i la raó objectiva de captar turistes, aprofiten el bon temps per a fer muntatges a l'aire lliure, que, després de tot, no costen tant, i dur, fins i tot, algun espectacle d'una certa envergadura.

Després de la música, el teatre és el principal beneficiari de la bona predisposició dels consistoris. Després, amb les pluges de tardor, el teatre s'acaba i, a l'any que ve, més. És clar que entre els ajuntaments poderosos o sabuts les coses s'organitzen amb ordre i apareixen els festivals

E. SÒRIA

d'estiu, especialitzats o no, on el ciutadà pot fer-se una idea del que es fa pel món i a casa.

On la cartellera hivernal dona espai suficient als productes normals de la terra, les propostes més o menys exòtiques de l'estiu tenen un clar sentit informatiu i de contrapunt. És un extra. On aquest no és el cas, pot resultar un miratge o un emmascarament.

Entre els nostres festivals d'estiu, el Grec de Barcelona encara és el primer de la llista. Enguany començà el 25 de juny, i es prolongarà fins a les darreres setmanes d'agost. La seua oferta és considerable: muntatges de diversos

Del Brasil o de la Sarsuela, veiem teatre

països, treballs que proven de conjuminar la imatge, la música i la dansa, obres clàssiques i una nodrida representació d'obres per a joves i xiquets. Dins de la nostra àrea, poden ser suggerits la versió de *Les alegres casades de Windsor*, de Shakespeare, per la Companyia del Consell de Mallorca, i la de la famosa novel·la d'Stevenson *Doctor Jekyll i Mr. Hyde*, per la Favorita. Els amants de l'extraordinari poden veure, per exemple, dues obres del grup Jayú de Seül, una de les quals és una versió *sui generis* de *Bodas de sangre*, de Lorca.

En línies generals, el disseny del Grec i el del Juliol 85 de València són ben similars, la qual cosa vol dir que els dos superajuntaments dels països han definit amb precisió el seu concepte de festival d'estiu. A J. A. Álvarez, director del festival valencià, li deu d'haver complagut l'afalagadora coincidència. Ací,

una volta vist el bell muntatge del Lliure i comprovat el de la Fura, les espectatives se centren en els espectacles d'Alwin Nikolais i, sobretot, en el del Ballet Théâtre de l'Arche.

D'altra banda, durant la primera quinzena d'agost tindrà lloc «Sagunt a escena», festival que ha apostat per especialitzar-se en el teatre clàssic, en un intent d'adquirir personalitat pròpia, formant el que, amb una certa pompa, es denomina «triangle del teatre clàssic del Mediterrani»: Mèrida, Barcelona i Sagunt. De moment, hi ha programades *Fiestaristófanes*, un espectacle ambiciós, dirigit per Stavros Doufexis; *Salomé*, amb Núria Espert, i *La Orestíada*, per la Companyia Espanola de Teatro Clàssic.

Això és, fent un resum abrupte, el que ens ofereixen algunes de les programacions potents, mentre dure l'estiu. Després, els teatres amb sostre i els grups esperables, segons com i on. La programació barcelonina d'enguany, prou sòlida, combinava bé amb el Grec. No així la de València. L'esquifidíssima participació de grups valencians en tots aquests festivals n'és un senyal més. A València es veu teatre perquè el porten, però a penes se'n fa. Ni el nivell dels muntatges, ni el dels escenaris, ni el del públic, són el que haurien de ser. Ni de bon tros. Del Brasil, d'Itàlia, dels Estats Units, de Madrid, del Principat encara, veiem teatre, a l'estiu i a l'hivern. I donem gràcies.

El Principat, una oferta teatral sòlida